

РЕШЕНИЕ

№ 14994

гр. София, 02.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в
публично заседание на 08.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **1337** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), във вр. с чл. 75, ал. 1, т. 2 ЗУБ, във вр. с чл. 8 ЗУБ и чл. 75, ал. 1, т. 4, във вр. с чл. 9 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на А. М. А., гражданин на С., [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], представляван от адв. В. П. – САК, срещу Решение № 671 от 21.01.2025 г. на председателя на ДАБ при МС, с което, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във вр. с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от ЗУБ, е било отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата е посочено, че оспорваното решение е незаконосъобразно, защото е издадено в противоречие с материалноправния закон и при съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Административният орган не е обсъдил по същество предоставената от А. информация. Неотбиването на военна служба в С. като цяло води до обоснован страх от преследване. Според оценката на ВКБООН за ситуацията в С. по време на гражданската война, както SAA, така и SDF и други бунтовнически въоръжени фракции, извършват тежки нарушения на човешките права и международното хуманитарно право. Посочва се Решение на Съда на ЕС от 19 ноември 2020 г. по дело С – 238 / 19 EZ срещу Bundesrepublik Deutschland, което разглежда друг подобен случай на сирийски гражданин, свързан с отказ да се отбие военна служба. Неправилно е заключението на административния орган за неприложимост на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. В района на Д. ал Зор не е сигурно. В оспореното решение изобщо не са обсъдени и отчетени заключенията на международните наблюдатели за тревожната ескалация на конфликта в провинция Д. ал Зор. Обжалваното решение не е съобразено и с актуалната позиция на ВКБООН, формирана след падането на режима на Б. А. през м. декември 2024 г.

Според тази позиция, С. продължава да бъде засегната от военни действия. Налице е голяма вътрешно разселване; несигурност за живота на цивилни лица и безпрецедентна по мащабите си хуманитарна криза, поради което насилствено връщане там не следва да се предприема.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично. Представява се от адв. В. П.. Исква от съда да уважи жалбата на основанията, посочени в нея. Исква от съда да обърне особено внимание на интервюто на А. М. А..

Ответникът – Председател на ДАБ – представява се от служител с юридическо образование А. Г. – началник отдел „Качество на производството“, дирекция „Качество на процедурата за международна закрила“ на ДАБ при МС. Исква от съда да отхвърли жалбата като неоснователна. В С. не е налице вътрешен или международен конфликт.

Софийска градска прокуратура се представява от прокурор Яни Костов. Намира жалбата за основателна. Трябва да се има предвид становището на ВКБООН относно връщане на сирийските бежанци от 24.03.2025 г., където ясно е посочено, че не се препоръчва връщане на сирийските бежанци обратно в С..

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възразенията и изразените становища на страните, прие за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно по делото, че А. М. А., гражданин на С., [дата на раждане], ЛНЧ [ЕГН], е подал молба за предоставяне на международна закрила с вх. № ОК – 13 – 1577 от 16.08.2024 г. в Регистрационно – приемателен център – [населено място], (РПЦ – [населено място]) до Председателя на Държавна агенция за бежанците при МС. Личните данни на жалбоподателя са установени въз основа на подписана декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, тъй като не са представени оригинали на документи, които да удостоверяват неговата самоличност.

Попълнени са регистрационен лист (л. 51 от делото) и Евродак дактилоскопна карта (л. 41 от делото). На жалбоподателя са представени указания относно реда за подаване на молба за международна закрила (л. 47 - 50). Личните му данни са установени въз основа на декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ (л. 46 от делото).

Чуждият гражданин е информиран писмено на разбираем за него език в присъствието на преводач за процедурата, която ще се следва, за неговите права и задължения, за последиците от неспазването на задълженията му или за отказа да сътрудничи на длъжностните лица на ДАБ при МС. Уведомен е за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци, които търсят международна закрила в Република България.

На 04.09.2024 г. с А. М. А. е проведено интервю. Въпросите и отговорите от това интервю са отразени в протокол с рег. № УП 23643 от 04.09.2024 г. Сирийският гражданин заявява, че в С. не е имал проблеми заради етническата си принадлежност. Мюсюлманин – сунит е. Учил е до 6 – ти клас. По професия е бояджия. Женен е, като е имал седем деца. Едно от тях е починало. Съпругата му се намира в [населено място]. Има брат в Германия, от около 3 години е там. Брат му има предоставена закрила. Селото А. Ш. се намира в област Д. ал Зор. Селото са намира под контрола на кюрдите. Те се наричат К.. Област Д. ал Зор се разделя от р. Е.. От едната страна управляват кюрдите, а от другата страна управляват властите и руснаците. Напуснал е С. нелегално през Р. алайн. Преминал в Турция. После в България. Не е членувал в политическа партия. Не е имал отправени заплахи към него. Не е бил арестуван. Не е имал проблеми с армията или полицията, но положението за живеене е трудно. Лично към него не е оказвано насилие. Не желае да се върне в С., защото има покана и го искат от сирийската власт, а и е трудно човек да живее там. В края на интервюто посочва, че България е хубава държава, има работа, още от момента на идването си работи, праща помощ на семейството си, това му е

задължение.

В резултат от проведеното административно производство е постановено оспореното Решение № 671 от 21.01.2025 г. на председателя на ДАБ при МС, с което, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във вр. с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от ЗУБ, е било отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В решението е прието, че молбата на търсеция международна закрила е неоснователна, тъй като чуждият гражданин не обосновава необходимостта от предоставяне на международна закрила и не посочва причини за основателни опасения от преследване. Етническата принадлежност на А. М. А. не е достатъчно основание за предоставяне на статут на бежанец. Видно от § 70 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на ВКБООН, самата принадлежност към определена етническа група обикновено не е достатъчно съществено основание да се иска статут на бежанец. За установяване на обстоятелствата, предвидени в чл. 8 от ЗУБ, е необходимо наличие на личен елемент. Това е така, доколкото актът, с който се предоставя бежански статут, е индивидуален административен акт, а не общ, имащ за адресат всички араби в С.. Молителят е мюсюлманин, но това не е достатъчно основание за предоставяне на статут на бежанец, доколкото А. е заявил, че не е имал каквито и да било религиозни проблеми заради това, че е мюсюлманин сунит.

Според административния орган за кандидата за закрила не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по ЗУБ съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, тъй като изложените от него мотиви не са правно релевантни за търсената закрила. По – конкретно не са налице: причини, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. В хода на интервюто не е наведен нито един довод от търсеция международна закрила, че в държавата му по произход е бил преследван по някои от посочените критерии в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В бежанската история не са налице субективният и обективният елемент от предвиденото в цитираната разпоредба понятие „основателно опасение от преследване“. Изложените от А. мотиви не са правно значими за търсената закрила. Кандидатът е напуснал държавата си на произход, не за да търси международна закрила, а за да търси работа и по – добър стандарт на живот за себе си и за семейството си в посока Европа. Това се потвърждава и от твърдението на самия чужденец, че целта на пътуването му от С. е била да стигне до България, където да работи и да изпраща пари на семейството си. Не са посочени данни за осъществено спрямо него преследване по смисъла на чл. 8, ал. 2 – 5 от ЗУБ и риск от бъдещо такова.

Дискриминационни и други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване също не са заявени пред административния орган. Според изложеното в мотивите на оспорения административен акт, статут на бежанец се предоставяне единствено на лично основание, при наличие на преследване по някоя от хипотезите на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ.

Според административния орган искането на А. М. А. в частта за предоставяне на статут на бежанец трябва да бъде отхвърлено като неоснователно. Търсеция международна закрила не прави обосновани изявления за наличието на реална опасност от тежки посегателства във връзка с възможността за прилагането на чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ. Съгласно посочената разпоредба, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне или наказание.

Изложени са мотиви, че субектите на тежки посегателства могат да бъдат както държавата, така и

партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия. Според мотивите на органа, А. М. А. не е напуснал страната си по произход, поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, не са налице и данни, че търсещият международна закрила е заплашен от изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание, тъй като не е заявил наличието на проблеми, както с официалните власти, така и с която и да било групировка на територията на С..

Решаващият орган е преценил конкретния случай и в контекста на Директива 2004 / 83 / ЕО от 29.04.2004 г. Съобразено е и Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 2007 г. Органът е анализирал ситуацията от гледна точка на справка с вх. № МД – 02 – 124 от 12.12.2024 г., изготвена от дирекция „Международна дейност“ към ДАБ при МС. Справката е относно актуалното положение в С.. Административният орган е преценил установените факти спрямо формулираната от СЕС концепция за „подвижната скала“, т. е. колкото по – способен е търсещият международна закрила да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи на личното му положение елементи, толкова по – ниска ще бъде степента на безогледно насилие, която се изисква, за да може той да търси хуманитарен статут.

Административният орган стига до извода, че поради липса на добре обосновани опасения от преследване и индивидуализация на заплахата за живота на кандидата, за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в С. трябва да е изключително. Въз основа на приобщената в хода на административното производство справка не може да се направи извод, че насилието в С. е безогледно и изключително.

В писмо рег. № М – 19858 от 04.12.2024 г. е дадено становище без възражение да бъде предоставена закрила в Република България на А. М. А., в случай че отговаря на условията на ЗУБ. Становището е предоставено от и. ф. директор на специализирана дирекция „М“ на ДАНС (л. 30 от делото).

Дадено е мотивирано становище рег. № УП 23643 от дата 14.01.2025 г. от главен експерт в отдел „ПМЗ – кв. О. купел“, РПЦ – С., до председателя на ДАБ при МС, в което се предлага на жалбоподателя да се откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут. (л. 23 от делото)

По административната преписка е приобщена справка с вх. № МД – 02 – 124 от 12.12.2024 г., изготвена от дирекция „Международна дейност“ към ДАБ при МС. Приобщена е и справка вх. № МД – 02 – 160 от 14.03.2025 г., изготвена от дирекция „Международна дейност“ към ДАБ при МС, както и справка вх. № МД – 02 – 1159 от 14.03.2025 г.

По допустимостта:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена срещу годен за оспорване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от търсената защита и при спазване на 14 - дневния срок за съдебно обжалване, предвиден в чл. 84, ал. 3 от ЗУБ. Оспореното решение е връчено на дата 24.01.2025 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на дата 03.02.2025 г.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата по същество е неоснователна

Оспореният административен акт е издаден от компетентен административен орган съобразно правомощието на председателя на ДАБ по чл. 48, ал. 1, т. 1 от ЗУБ да предоставя, отказва, отнема или прекратява статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България.

Жалбоподателят А. М. А., [дата на раждане], ЛНЧ [ЕГН], е чужденец по смисъла на § 1, т. 1 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ - не е български гражданин, не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, държава – страна по Споразумението за Европейското

икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария.

На А. М. А., е разяснена и осигурена възможност да кандидатства за международна закрила, видно от подадената негова молба до председателя на ДАБ с искане по чл. 59, ал. 2 от ЗУБ към официалните власти на Република България да му се предостави международна закрила.

Производството за А. М. А., се явява образувано с регистрирането на негова молба. Оспореното решение е издадено в производство по общия ред по глава шеста, раздел II от ЗУБ, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ на А. М. А. е отказано предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут.

Решение № 671 от 21.01.2025 г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет е издадено в писмена форма – чл. 9, ал. 1 от Директива 2013 / 32 / ЕС. Решението е мотивирано с фактическите и правните основания за отхвърляне на молбата – чл. 59, ал. 1 и ал. 2, т. 4 от АПК, вр. чл. 9, ал. 2, изречение 1 – во от Директива 2013 / 32 / ЕС. Съгласно чл. 75, ал. 2, изречение 1 – во от ЗУБ са обсъдени подробно, както личното положение на кандидата за международна закрила, така и ситуацията в държавата му на произход по § 1, т. 7 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение и / или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

А. М. А. не отговаря на законовите условия за признаване на статут на бежанец поради следното: В качеството си на сирийски гражданин, който пребивава на територията на Република България, е чужденец – гражданин на трета държава, който се намира извън държавата си по произход, чийто гражданин е съгласно чл. 2, б. „д“ от Директива 2011 / 95 / ЕС и член 1, раздел А (1) от Женевската конвенция от 1951 г., изменена с Нюйоркския протокол от 1967 г. Декларираните от А. М. А. при регистрацията по чл. 61, ал. 2 ЗУБ, и при интервюто факти по чл. 4, ал. 1 от Директива 2011 / 95 ЕС в подкрепа на молбата му за закрила нито пряко, нито косвено са свързани с държавата по произход – чл. 4, ал. 3, б. „а“ от Директива 2011 / 95 / ЕС или с осъществено или осъществимо спрямо него преследване – чл. 4, ал. 3, б. „б“ от Директива 2011 / 95 ЕС.

Направените изявления от А. М. А. пред Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет във връзка с индивидуалното му положение и лични обстоятелства нито поотделно, нито заедно сочат, че е напуснал С., защото е бил преследван, в това число поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политически убеждения – чл. 4, ал. 3, буква „в“ от Директива 2011 / 95 / ЕС. Това се потвърждава от проведеното на дата 04.09.2024 г. интервю (л. 36 – 39 от делото).

От жалбоподателя А. М. А. не са съобщени събития, настъпили след като е напуснал С., или извършвани от него дейности, след като е заминал, израз или продължение на убеждения и ориентация, изразявани в държавата му на произход, които да пораздат у него опасения от преследване при завръщане и да сочат на нужда от международна закрила, възникнала на място (sur place), съгласно чл. 5, ал. 1 и ал. 2 от Директива 2011 / 95 / ЕС. Тоест, молбата на А. М. А. към официалните власти на Република България нито при подаването ѝ, нито в който ѝ да е последващ момент е обоснована от самия него с каквито ѝ да е елементи, относими към критериите, релевантни за определяне на статут на бежанец.

От значение е и обстоятелството, че в хода на интервюто А. М. А. заявява следното: България е хубава държава, има работа, още откакто дойдох вече работя, пращам помощ на моето семейство,

това ми е задължението. (л. 39 от делото)

О. дотук анализ сочи, че А. М. А. не изпитва основателни опасения от действията на преследване по чл. 8, ал. 3 – 5 от ЗУБ.

Обосновано и правилно ответният национален административен орган е приел, че декларираната от А. М. А. причина да напусне С. е с личен, социално – икономически характер и е извън обхвата на ЗУБ.

Предпоставките за хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1, 2 и 3 от ЗУБ са идентични с условията за субсидиарна закрила по чл. 2, б. „е“, вр. чл. 15, б. „а“, „б“ и „в“ от Директива 2011/95/ЕС. Такава международна закрила може да се предостави на чужденец, за който има сериозни основания да се смята, че ако бъде изпратен обратно в държавата му на произход, или при лице без гражданство – в държавата на предишното обичайно местопребиваване, то той би бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като: 1) *смъртно наказание или екзекуция*; 2) *изтезание, нечовешко или унижително отношение, или наказание; или 3) тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт, и които не могат или поради такава опасност не желаят да получат закрила от тази държава*. Понятието „реална опасност“ (*‘real risk’*) не е дефинирано, нито има трайно възприето негово тълкуване в юриспруденцията на СЕО и/или СЕС. Смята се, че то определя стандарта на доказване при субсидиарната закрила, като по правило изключва рискове, свързани единствено с общата ситуация в държавата, тези, чието настъпване е само възможно или е така далечно, че е нереално. С понятието „тежки посегателства“ (*‘serious harm’*) се означава естеството и интензивността на засягане на правата на човека, като трябва то да е с достатъчна сериозност (суровост). Извън изброените по-горе три вида посегателства, субсидиарна закрила не може да се признае за никакъв друг вид вреда, дискриминация и/или нарушение на човешки права. От смисловото тълкуване на общностната норма се установява, че се има предвид настъпването на определен вредоносен резултат за кандидата под формата на психическа или психическа увреда. Изразът „тежки посегателства“ е насочен по – скоро върху вида и квалификацията на предприетите действия, отколкото към конкретните им последици за кандидата, който е техен обект.

Основателни са мотивите на административния орган, че твърдения, които да са свързани с посочените по – горе предпоставки не са направени от жалбоподателя А. М. А.. Липсват изявления, които да водят до извод, че той е бил принуден да напусне или да остане извън страната си на произход по причина на реална опасност от смъртно наказание или екзекуция, изтезание, нечовешко или унижително отнасяне.

В решението си административният орган е приел, че за А. М. А. не се доказва специфичен риск по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Административният орган е извършил преценката си по прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, въз основа на обективизираната в Справка с вх. № МД – 02 – 124 от 12.12.2024 г. на Дирекция "Международна дейност" при ДАБ, информацията относно Сирийска арабска република, като е приел, че няма данни в област Д. ал Зор да е налице безогледно насилие, което да достига високо ниво и съответно да се изисква по – ниско ниво на отделни елементи, за да се констатира съществени основания, въз основа на които да се смята, че цивилно лице, върнато на територията на страната си на произход, ще бъде изложено на реална опасност от тежки посегателства, изразяващи се в тежки заплахи срещу живота или личността по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, респективно чл. 15, б. „в“ от Директива 2011 / 95 / ЕС.

С оглед на информацията, не се установяват разширенията, които са дадени в решение на Съда на Европейските общности (СЕО) от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07 и тълкувателно решение на СЕС от 30 януари 2014 г. по дело № С – 285 / 12 по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от

Директива 2011 / 95 / ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Съгласно постановеното от СЕО Решение от 17 февруари 2009 г., наличието на подобна заплаха по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самия факт на пребиваване е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи.

При своето произнасяне съдът съобрази и справката с вх. № МД – 02 – 159 от 14.03.2025 г. относно: „Актуална обществено – политическа ситуация (към 14.03.2025 г.)“, както и справка с вх. № МД – 02 – 160 / 14.03.2025 г. относно: С..

Справките са предоставени и приети в открито съдебно заседание от дата 08.04.2025 г.

На 18 февруари 2025 г., след провеждане на преговори, Сирийските демократични сили (SDF), се съгласяват да интегрират своите военни сили и граждански институции в структурите на новото сирийско правителство.

Ръководените от кюрдите Сирийски демократични сили (SDF) и Сирийският демократичен съвет (SDC) се споразумяват да интегрират своите военни сили в армията на новото сирийско правителство. Смята се също, че споразумението включва Автономната администрация на С. и Източна С., известна като „Р.“, която е гражданската власт, управляваща контролираните от SDF райони на С.. Съобщението идва от командира на Северната бригада на SDF, А. О. ал И. и получава широк отзвук в кюрдските и арабските медии. SDF и сирийското правителство преговарят седмици наред, за да намерят начин за мирно интегриране на райони от страната, които не са под управлението на правителството. SDF, която е подкрепяна от САЩ и е основната управляваща сила в много части на С. С. през годините, се съгласява с ключови условия на сирийското правителство, включително напускане на територията на С. на чуждестранни бойци в структурите на SDF.

Други ключови аспекти на сделката включват пълна интеграция на всички сили за сигурност и институции на Р. в институциите на сирийското правителство и създаване на съвместни (включващи всички страни) комитети за прилагане на механизми за гарантиране на ефективното прилагане на разпоредбите. Според друга постигната договорка, завръщането на разселените сирийски арабски бежанци в техните градове и села ще бъде улеснено, а на тези лица и подходящи условия за живот.

На 2 март 2025 г., съгласно изявление на сирийското президентство, новите власти в С. обявяват сформирването на седемчленен комитет за изготвянето на конституционна харта за управление на прехода към демокрация. Новите управляващи са съсредоточени върху възстановяването на С. и нейните институции след отстраняването от власт на Б. А. на 8 декември 2024 г. Съобщението от 2 март 2025 г. се основава на стремежите на сирийския народ да изгради своя държава, основана на върховенството на закона и надгражда резултатите от Конференцията за национален диалог в С., посочват от президентството и допълват, че целта е да се подготви правната рамка, регулираща преходната фаза. Конференцията за национален диалог, проведена в края на февруари в Д., очертава пътя за новата С..

В бюлетин на Върховния комисариат за бежанците на ООН (ВКБООН) от 7 март 2025 г. се посочва, че по данни на Комисариата към 6 март 2025 г., около 301 967 души са се завърнали в С. през съседни държави от началото на декември 2024 г. Числата се основават на триангулация на външни и вътрешни източници за С. и включват бежанци, регистрирани от ВКБООН и други сирийци, които се завръщат от Турция, Л., Й., И. и Е., както и лица извън посочения регион, които също се завръщат. Според ново мащабно проучване на намеренията, проведено от ВКБООН,

REACH и Клъстера за координация и управление на лагери, един милион вътрешно разселени лица, живеещи в лагери и обекти в С. С., възнамеряват да се завърнат в районите си на произход в рамките на една година, 600 000 от тях дори преди края на лятото.

В статия на *BBC News* от 9 март 2025 г. се посочва, че лидерът на С. А. ал Ш. обещава да потърси отговорност на всеки, замесен в нараняване на цивилни след дни на сблъсъци, при които се твърди, че сирийските сили за сигурност са убили стотици цивилни от алауитското религиозно малцинство. Базирана в О. кралство мониторингова организация съобщава, че 830 цивилни са убити при атаки, извършени на 8 и 9 март и насочени срещу алауити, живеещи в сирийските крайбрежни райони. Би Би Си не успява да потвърди независимо броя на жертвите на насилието, което се смята за най-тежкото след падането на режима на Б. А.. При сблъсъците също така загиват 231 членове на силите за сигурност и 250 бойци, подкрепящи А. и според Сирийската обсерватория за правата на човека общият брой на жертвите достига 1311 души. На 9 март А. ал Ш. обявява в *Telegram*, че е сформирана „независима комисия“, която да разследва нарушенията срещу цивилни и да идентифицира отговорните за тях“. Президентът на С. призовава за национално единство, но не коментира директно обвиненията, съгласно които извършители на злоупотребите са неговите поддръжници в крайбрежните райони на Л. и Т..

На 13 март 2025 г. временният президент на С. А. ал Ш. подписва конституционна декларация, която обхваща петгодишен период. Декларацията урежда разделението на властите и съдебната независимост. Гарантира правата на жените, свободата на изразяване и свободата на медиите.

В справка с вх. № МД - 02 - 160 от 14.03.2025 г. е посочено, че в изявление, публикувано един ден свалянето на режима на А., се съдържа следната информация: новата администрация обявява амнистия и заявява, че животът на войниците ще бъде в безопасност и че те не трябва да бъдат нападани. Опозиционните сили, свалили от власт президента Б. А., заявяват, че предоставят амнистия на целия военен персонал, призован на служба при бившия режим.

Приетите по делото справки (с вх. № МД – 02 – 160 / 14.03.2025 г. и № МД - 02 - 160 от 14.03.2025 г.) са изготвени в съответствие с „Методологията на Агенцията на Европейския съюз за убежището“ (бивше наименование Европейска служба за подкрепа в областта на убежището) за изготвяне на информация за страните на произход“ (2023 г.)

Посочените справки са приети в открито съдебно заседание от дата 08.04.2025 г. Справките се кредитират от настоящия състав. Съгласно чл. 21, т. 7 от Устройствения правилник на ДАБ, Дирекция „Международна дейност“ изготвя и актуализира аналитични доклади и справки за сигурните държави по произход, за кризисните райони и за бежанските потоци. Следователно посочените справки са изготвени от компетентен орган и в кръга на правомощията му. Справките представляват официални писмени свидетелстващи документи, удостоверяващи, че лицето, което е издало справките, при извършваната от него проверка е установило именно фактите, удостоверени в тях.

Съдът намира, че в посочените по – горе справки не се съдържа информация, която да опровергава изводите на административния орган, че самото присъствие на цивилно лице в района на провинция Д. ал Зор не би довело до реален риск от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. От справката не се установява в провинция Д. ал Зор да съществува безогледно (безразборно) насилие. Не се установява то да достига до толкова високо ниво и съответно да се изисква по – ниско ниво на отделни елементи, за да се констатира съществени основания, въз основа на които да се смята, че цивилно лице, върнато на територията на страната си на произход, ще бъде изложено на реална опасност от тежки посегателства, изразяващи се в тежки заплахи срещу живота или личността му по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, респ. чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/95/ЕС.

Не се установяват разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (СЕО) от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07 и тълкувателно решение на Съда на ЕС от 30 януари 2014 г. по дело С – 285 / 12 по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от Директива 2011 / 95 / ЕС, които се преценяват във връзка с прилагането единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Последната разпоредба гласи, че хуманитарен статут може да се предостави, ако съществуват тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Според мотивите на решението на Съда на Европейските общности (СЕО) от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07, наличието на подобна заплаха по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самия факт на пребиваване, е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи. Обоснован е изводът на административния орган, че за А. М. А. не съществува реален риск от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, поради което искането за международна закрила и в тази част е неоснователно.

Съгласно чл. 9, ал. 5 от ЗУБ, хуманитарен статут може да не се предостави, когато в една част на държавата по произход не съществува реален риск чужденецът да понесе тежки посегателства, при което той може сигурно и законно да пътува и да получи достъп до тази част на държавата, както и може основателно да се очаква да се установи там. Такава област по отношение на жалбоподателя А. М. А. се явява Д. ал Зор. Вече беше посочено, че липсват данни в провинция (област) Д. ал Зор да е налице безогледно насилие, което да достига високо ниво и съответно да се изисква по – ниско ниво на отделни елементи, за да се констатират съществени основания, въз основа на които да се смята, че цивилно лице, върнато на територията на страната си на произход, ще бъде изложено на реална опасност от тежки посегателства, изразяващи се в тежки заплахи срещу живота или личността по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, респективно чл. 15, б. „в“ от Директива 2011 / 95 / ЕС.

Съгласно пълзящата скала, посочена в т. 39 на решението на Съда в Л., в колкото по – голяма степен молителят съумее да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, които имат пряко отношение към личното му положение, толкова по – слаба ще трябва да е степента на безогледното насилие за него. В т. 39 тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (СЕО) от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07 дословно е посочено следното: В това отношение следва да се уточни, че колкото по-способен е евентуално молителят да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи на личното му положение елементи, толкова по-ниска ще бъде степента на безогледно насилие, която се изисква, за да може той да търси субсидиарната закрила. В конкретния случай жалбоподателят по никакъв начин не успява да докаже, че е конкретно поставен в ситуация на опасност. Липсва индивидуализация на заплаха срещу него.

Преценено съвкупно с всички доказателства по делото това означава, че за жалбоподателя явно не съществуват никакви обстоятелства, които да имат пряко отношение към личното му положение. Не се посочват конкретни факти, които да водят до извод, че лично за А. М. А. съществува реална опасност. Основният мотив за А. М. А. е икономическият. Същият заявява, че не иска да служи в сирийската армия. Това обстоятелство обаче не е такова, че да води до признаване на хуманитарен статут.

Посоченото означава, че за да се предостави хуманитарен статут на А. М. А., безогледното насилие в С. трябва да е изключително. Видно от приетите по делото справки в С. няма безогледно насилие. Споделя се изводът на административния орган, че не се установява спрямо чужденеца да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на

основание присъствието си на територията на С. и конкретно в населеното място Д. ал Зор, той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут.

За жалбоподателя А. М. А. липсват предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ. Жалбоподателят не е заявил член на семейството му да има предоставен статут в Република България.

Не са налице и условията за хуманитарен статут по други хуманитарни причини (чл. 9, ал. 8 от ЗУБ). Жалбоподателят не се позовава на причини от хуманитарен характер. Причините от хуманитарен характер трябва да са такива, че да разкриват реална опасност от посегателство върху личността на чужденеца, който кандидатства за получаването на статут. Такава реална опасност по делото не се установява.

Материалният закон в случая е спазен – отхвърлянето на молбата на А. М. А. за предоставяне на международна закрила, не противоречи на чл. 8, ал. 1 и 9, чл. 9, ал. 1, 6 и 8, чл. 13, ал. 1, т. 1, т. 12 и т. 14 от ЗУБ, нито на транспонираните с тях разпоредби на Директива 2011 / 95 / ЕС.

По изложените съображения, съдът приема оспореното Решение № 671 от 21.01.2025 г. на председателя на ДАБ при МС, с което, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във вр. с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от ЗУБ, е било отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут, за законосъобразно издадено, без отменителни основания по чл. 146, т. 1 – 5 АПК, вр. чл. 91 ЗУБ. Жалбата е неоснователна и като такава трябва да се отхвърли съгласно чл. 172, ал. 2, пр. 4 – то АПК, вр. чл. 91 ЗУБ.

С оглед на гореизложеното и на основание, АССГ, Първо отделение, 45 – ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. М. А., [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], срещу Решение № 671 от 21.01.2025 г. на председателя на ДАБ при МС, с което, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във вр. с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от ЗУБ, е било отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.